

Pest 1860. vasárnap, Deczember 23-án.
Megjelen minden vasárnap másfél nagy iven.

2. köt. 38. sz.

Előfizetési díj fél évre 5 ft. 25 kr., egész évre 10 ft. 50 kr.
Előfizetheti: Werfer Károly kiadónál feldunator 10. szám alatt, és minden cs. kir. postahivatalnál.

A decemberhónap 1849-ben.

Saját maga életéből kiírta

Vas Gereben.

Nevezetes hónap, melyben nem azért fázunk ki, mert december volt, — és nem is azért volt melegünk a szobában, mert az a gazda, ki egy pár napra elég vakmerő volt akkor a magaméle embernek szállást adni, nagyon befűtette a kályhát. Magyarzatnak elég, hogy akkor volt az 1849-ik esztendő Krisztus születése után.

Dolgonk ugyan nem volt valami sürgető, de azért minduntalan jártunk-keltünk hol ide, hol oda, mert kivételes volt az idő, s a magyar vendégszeretet bűnnek kereszteltetett, és a nagyon szives gazdát könnyen vasra verték volna vendégei miatt!

Elhagytam egyik jó gazdát, és új menhelyet keresve ouább mentem az ország-uton, hol fél óra mulva két urral találkoztam, épen midőn olyan mellékutra akartam térni, melyen még nyáron is csak a szarvas jár, mely a falopó, — de ez ut nekem most a legkedvesebb vala.

„Álljon meg kegyed!” — szólit meg egyike az uraknak, s ő is leszállván kocsi-járól, már messziről nyújtá baráti kezét. Én megösmertem kegyedet, — szól megnevezve, és részvétellel kérdi: Hogyan szoktál meg oly hamar?”

„A ki szokik, azt előbb meg kellett fogni!” mondám az ösmeretlennek.

„Olvassa hát kegyed e lapot, — mondja a „Vanderer”-t ányujtva, és mindjárt maga leolvasta a sorokat, melyekben értelmesen az volt megírva, hogy engem negyven katona közt kísérték Martonvásáron keresztül. — Mit mond ön ehhez?”

„Azt, hogy rettenetes kényelmetlen sorsa lehet annak, ki az én bürömbé bujt, mert én nem voltam ott.”

„Hála Istennek!” mondja a másik, és néhány szó után elváltunk egymástól.

Éjszakára Vas megyébe léptem át Zalából, — egy rozszant falnak kocsmájába tértem be a megfagyás elől — utlevél nélkül.

„Van-e szoba?”

„Van!” felel a kocsmáros, ki böbeszédüsséggel mondá el, hogy ez már Vas megye, hogy itt már két hónap óta vannak zsandárok, kik minden fél órában betekintenek a kocsmába, s az utasoktól utlevelet kérnek.

„Nem eszem vacsorát, — mondám, félbeszakasztva a kellemes híreket, — hanem, az Isten áldja meg önt, minthogy én sohasem láttam zsandárt, a mint egy ilyen idevetődik, küldje be hozzám szeretnék egyet látni!”

„Igen is, beküldöm!” Igéri a gazda, s én a kimutatott szobában elfoglaltam az ágyat, eloltam a gyertyát, s azon pszichológiai megnyugvással fekdöttem le, hogy a zsandár, ha megérkezik is, épen sürgetésem miatt nem fog alkalmatlankodni, ha szobámban gyertyavilágot nem lát.

Rövid fél óra mulva léptekeket hallok a tornáczon. A lépések szabályosak, a könnyű lépés nem hasonlít valami parasztsarunak néhez csosztatásához, ezek a — z s a n d á r o k!

Öt perc mulva hallom, midőn a kocsmáros szobájának ajtaja megnyílik, az emlitemmel járáshoz hasonló lépések közelednek ajtómhöz. Nyugodt voltam, — emberösmeretemen nem csalt, az illető a kilincse tette ugyan

kezét, de megint elereszté, — hisz gyertyavilágot nem látott, és én a falnak fordulva aludtam reggeli fél ötig.

Reggel mondá a kocsmáros, hogy itt voltak a zsandárok, — egyik kértem re el is jött az ajtóig, de mivel gyertyavilág nem volt. . . .

Megdicsértem magamat, a kocsmárost pedig megszidtam, miért nem keltegetett föl; hanem azért még sötéttel elindultam olyan helyre, hol néhány nap nyugalmat reméltem.

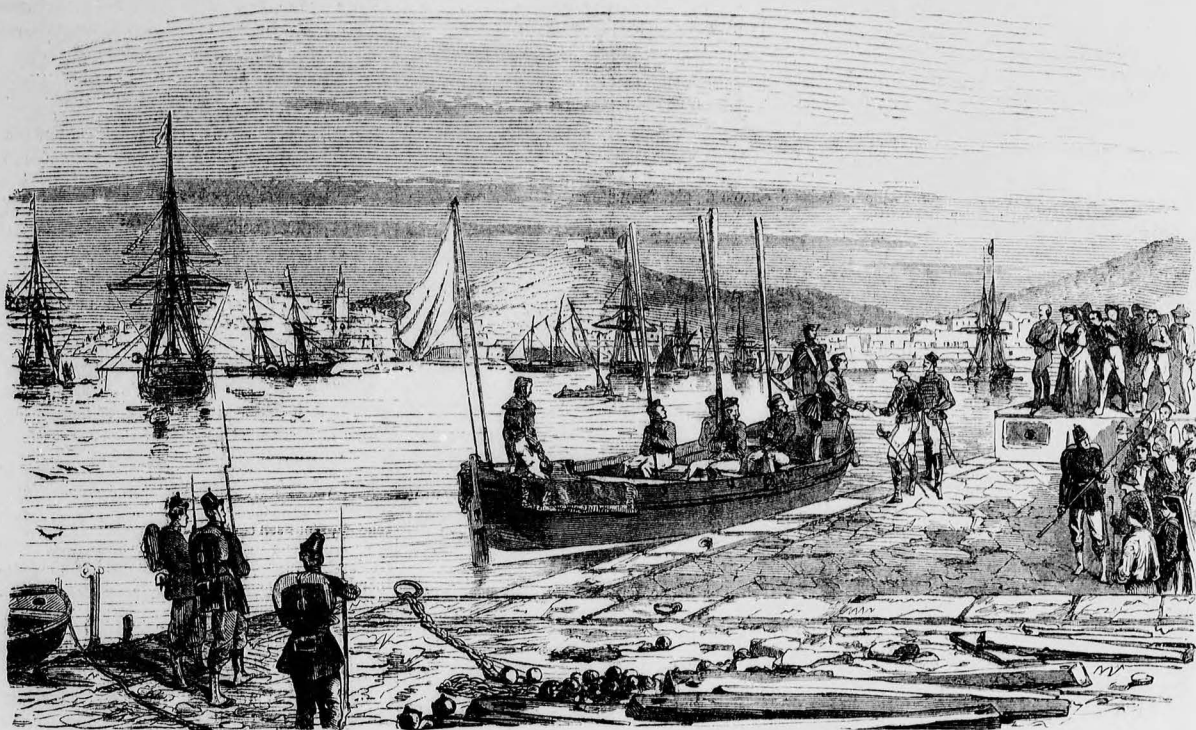
Sokáig itt sem maradtam, — cseléd vagy más kíváncsi ember találgathatott volna, azért vándorbotomat újra kézbe vettem, azaz hogy előbb egy nappal egy kedves irópajtásomnak levelet írtam, de nehogy a gyalogpóstát elcsipvé, levelem tartalma eláruljon, a levelet így fogalmaztam:

Kedves barátom!

Egy kedves világos pej lovam van, de nagyon megszokta a jó aklot; néhány hétre szeretném hozzád küldeni, minthogy nálad alkalmasabb helye lehetne. Ösmervén jó szivedet, tudom, hogy egy pár hétre a szénát és zabot sem sajnálsz kedves jószágomtól, ugyan ezen emberem által izend meg, mikor vezethetem át. Vagyok jó barátod

Egerszegi József.

Az én kedves barátom az aláírásból kitalálta, hogy a vezeték név azon falut jelzi, hol kedves apám lakik, a keresztnév pedig megmagyarázta, hogy én vagyok — én! a pej csikó alatt megértette vörös szakálu kenyeres pajtását, kinek most épen az a falu

Egy Nápolyi békehírnök partraszállása.

Santa-Agata hegy, a piemontiak előőrsével.

„Megérttem nagyságos asszonyom a parancsal“ felett Cserei visszaadván a családi csimeres gyűrűt.

„Ugy cselekedjék hát kegyelmed a mint mondottam.“

Cserei tiszteletteljesen meghajolván távozott.

„Nos gyermekem, meg vagy-e elégedve velem?“

Bethlenné ajkaihoz ragadá a fejedelemnő kezét s könyezve kérde:

„Hogyan háláljam meg e jóságát nagyságos asszonyom?“

„Az őszinte jó tett nem vár köszönetre“ szolt Bornemissza Anna.

Bethlennének sikerült még azt is kinyernie, hogy férjét börtönéből Cserei uramból szállásolják be, e kedvezményben azonban nem sokáig részesült Bethlen, mert mielőtt a fejedelem s fejedelemnő távozott Fogarasból, előbbeni börtönébe tették át.

A két fogolytalan kinos bizonytalanságban kellett töltenie napjait, s hova tovább mindig szigorubb bánásmódban részesítették őket. Egy, eleintén a fejedelemnő kegyéből az élestarakból azt rendelték étkekül a mi nekik tetszett, vasárnaponként a vártemplomban prédikációra mehettek a várnagy kíséretében, olvasókönyvek, író eszközökkel rendelkeztek, — később azonban mindezen kényelmektől megfosztatták, sőt még csak azt sem engedték meg, hogy nejeik meglátogathassák őket. ¹⁾

Béldi Pál sokszor kiült börtöne vasrostélyos ablakához s onnét nézte mint jázsanak a várnagy eleven vérű gyermekei, — ilyenkor aztán óra hosszalig el tudott gondolkodni, szemei a gyermekeken függtek, lelke pedig talán addig felkereste szeretteit, hisz neki is voltak gyermekei, kiket olyan forrón szeretett.

Midőn az est beált s a gyermekek elvégzék játékukat, megzendült Béldi érezen hangja, s olyan buzdogn, olyan szívhez szóló hangon éneklé a zsoldár eme szavait:

Uram bűneink sokasága,
undoksága,

Érdemi haragodat.

Méltók vagyunk hogy ellenünk
szent Istenünk

Felemeld ostorodat!

(Folytatjuk.)

A távolból.

Rég volt, midőn ketten együtt valánk,
A köny szememben érhetőn beszélt;
Legyen a mult a jövőre zálog,
Óríd emlékézt jelenteklyeként.
El az ifju, küzdve elhagyottan —
Tanárja a tapasztalás maga;
Szenvedni tud, mert arra született,
Küzdés az éje, küzdés nappala.

Mint kis füeska boldog s gondtalan
Játszotam a pataknak vizében —
Mily boldogan folytak le napjaim!
Veszteségét most a multban érzem.

Csak küzdve, bátran! és mindig előre!

A kislelkűség úgy se kenyerem —

A gyáváknak jutalmok megvetés,
S én e hitvány bért nem szenvedhetem.

Bátran lépett világba az ifju,
Nem ismerte még a roppant hegyet,
Melynek fokán sötétlen tanyáznak
Villámot rejtő nehéz fellegek.
Ha feljutál a helyre, a hová
Csak saskirály s csuszó féreg jut el:
Akkor sujt le; hogy miként sisyphus
Kárhoztatásod újra kezdjed el.

S az ifju küzd, ifju egyre fárad —
Nem csügged el e pálya kezdetén —
Fülében oly édesen cseng vissza
A lankadókát biztató remény.
Az összecsapzott túskezar között
Egy szebb jövőnek napja integet —
És az ifju száll feléje bátran,
És az ifju nyujt felé kezét.

Gondolsz-e rám, ha magányba zárva
Elmerengsz kedves emlékidet?
Fölmertül-e lelkedben az ifju,
Mint elhaló lidérezfény a vizet?
Emlékszel-e piros arczára még?
Most arca sáppadt, halvány arca most,
Ha elfeledted, legyen feledve,
Mert én úgy is boldogtalan vagyok.

Biró Imre.

Napoleon Lajos titkos irataiból.

Scalától Radicofaniig postalovakat váltottam, melyekkel az utat két óra alatt tetük meg, melyhez a bérkocsis fogatával négy óra lett volna szükséges. — Az utóbbit mind a mellett előrehajattam, s jobbnak tartám azt csak négy órával később követni, nehogy az uton a marquist utólérjem, s oly összetalálkozást idézzek elő, melyben semmi kellemes nem lehetett.

A mint az angolnöt ezen intézkedésről értesítém, ellene nyilatkozott, úgy velekedvén, hogy jobb rögtön Radicofaniba indulni, mint négy órával később a legnagyobb hőségben utra kelni.

„Ebben igaz van önnek“ — felelém; — „de a marquist a velem való összetalálkozás feszélyezni fogná.“

„Ugyan miért? Épen az ellenkezőt hiszem“; — viszonzá.

Azon nagy elfogulatlanság, melylyel ezt mondá, szánalmi érzést gerjeszte bennem, mely visszatartott, hogy arra válaszoljak, mert az ok, melylyel állításaimat támogatnom kelle, ujjal meg szomorította volna. Ezen ifjunő szerelme betegségtént tünt föl előttem, mely személt elvakítá. Ő, elsőszoktatásában nem latta szerencsésjének gyilkosát, s eléje sietett végeszedelmének, mert betegsége megfosztá az erőtlől, hogy érzelmeinek ellentállhasson. — Beláttam tehát, hogy a rábeszélés szelid kényszerre itt teljesen hatástalan fog maradni, s ténylek általi meggyőződésre van szükség, hogy szenvedélyéből kigyógyíttassék.

Megmaradtam ennél fogva azon föltett szándékonnál, hogy négy óráig időzünk Scalában, s fölhívtam szép utitársnőmet egy sétára a vidékben, mely jogosan számítatik Olaszország legkiebjei közé.

Két órai séta után, miközben számtalan templomok harangjai hangzottak körülünk, s a falusi népet csoportokban láttuk az egyházakba vonulni, mondá Alice, — ez volt keresztneve társnőmnek — hogy ő még katholikus isteniszteleten sohasem volt jelen. Örömmel ragadtam meg tehát az alkalmat, hogy ez új látmányt élvezhesse, s a legközelebbi templomba vezettetem, — hol egész kegyességgel — mely magaviseletéből kitünt, — egy misét hallgatótt végig.

A templomból kijövet megvallá, hogy a katholikus istenisztelet inkább alkalmas a lélek fölemelésére, s a szív lecsönd-sítésére, mint az angol egyházé, — oly itélet, mely érzéseinek, úgy értelmének csak becsületére válik.

Midőn odamenet közben azon kérdést intézé hozzám, hogy hány óra, elég meggondolatlan valék csodálkozásomat kinyilatkoztatni azon, hogy nincsen zsebrója.

Egészen elpirulva viszonzá, miként a marquis Pisában vette azt el tőle, hogy azon embernek adja zálogba, ki a lovat kölcsönözte.

Végtelenül fájt, hogy ezen vigyázatlan észrevételt tettem, mert Alice elpirulása mely megcsügnyülésre megaláztatásra mutatott. Szegegy, érezte hibáját, de hazudni nem tudott.

A kitűzött időben elindulánk Scalából. Egy lanyha szelőkellemesen hűsítő meg a lég hőségét, s minden nagy alkalmatlanság nélkül értük el dél felé Radicofanit.

A vendégfogadás, ki egyszersmind postamester is volt, kérdéző megkeresztünkör, vajjon átveszek-e számadásomra öt Paolit, melylyel egy keresztülutazott angol adós maradt, s öt e végre hozzam utasít.

Vártam illyesmit, s mondám hogy mindent megfizetek.

De még ezel nem volt vége a dolognak. „Ezen angol,“ — beszélt a vendégglős, — „postalegényeim közül három megvert, s egyet arczán meg is sebesített. Ez most utána lovagolt, s drágán fogja meglakoltatni.“

„Mi volt oka e czivódásnak?“ — kérdezém.

„Azért verte meg embereimet, mert megakarták akadályozni, hogy fizetés nélkül továbblovagoljon, s még a mellett az istalóbból az abrakot is elvigye.“

„Nem volt igazságuk, hogy vele erőszakkal bánjanak,“ — viszonzám — „mert csak nem úgy nézett ki mint egy rabló, s minden tétova nélkül hinni kellett volna neki, ha a fizetés végett roám hivatkozott.“

„Oh uram!“ — mondá mosolygva a vendégglős, — „ha én minden utasok hitelt adok, kinek engemet az utána utazókra utasítani tesszik, akkor ugyan rossz üzletet tennék! Ilymódon már százszor is megcsaltak életemben... Ha az ön bérkocsisa valamivel előbb érkezik meg — minden jól lett volna... No de az asztal terítve van, ha ebédelni akarnak.“

A vendégglős közleménye csaknem kétségbejé Alicet. Lelkének egész fájdalma arczán tükröződött vissza, s hallgatása még szivrehá-

¹⁾ Lásd Bethlen Miklő életrajzát 1 kötet.

A francia seregek bevonulása Terracinába.

Persigny gróf az új francia belügyminister.

A francia császárné a Katalin-tónál, Skóciában.

Hurczolkodás Gaeta külvárosából a fegyvernagyvárás alatt

„S mi kezeskedik önnek, hogy szavát tartandja?“

„Szerelme.“

„Jól van. Tarthat tőle, hogy üldöztetik?“

„Nem.“

„Kit hagyott otthon, — atyját, anyját, — vagy fivérét?“

„Szüleim elhaltak. Egy jegyesem van, ki csak nyolcz vagy tíz nap mulva jön vissza Pisába Angolországból, hova foglalkozása miatt utazott. Elindulásakor egy tiszteletreméltó hölgyre bízott, — ki sohasem türte volna, hogy engemet idegen férfi meglátogasson.“

Most minden tisztában van előttem. Teljes szívemből sajnálom önt. De mondja meg nekem, szeretete-e jegyesét, méltó-e arra, hogy önt bírja?“

„Oh én szerettem őt elutazta pillanatáig, s mindaddig, míg ezen marquist meg nem pillantám, ki képes volt oly férfitól elidegeníteni, ki engemet imád, és ki mostan elsőlkésem miatt kétségbe fog esni.“

„Jegyese gazdag?“

„Nagy vagyonnal bir.“

„Még fiatal?“

„Érettebb kora, igaz lelki, e mellett szelid s nyájas férfi. Londonba visszatértünk után kellett volna egybekelésünknek megtörténni. Kivánsága az volt, hogy az még Angolországba utazunk előtt végbe menjen. . . Ugy látszik, hogy nem szánt engem az ég ez embernek. Harrington marquis örökre birtokába von; — egész lényem az övé.“

„Mindazok így beszélnek,“ — mondtam — „kiken a szerelem ellenállhatlanul uralkodik.“

Elhallgatott egy pillanatig, s gondolatokba merültnék látszik. Ekkor kezét nyújtván, így szólt:

„Most mindent tud ön, s nem bánom meg, hogy ön előtt nem titkoltam el semmit. Mert önt igazi barátomnak ismertem meg.“

„Annak édes jó Alice“ — válaszolám —

„még gyakran fog megismerni. Mert szükségére leend reám, s becslétszómat adom, hogy önt el nem hagyom. Testvéreként tekintsem engemet.“

„Igen, elfogadom ön ajánlatát; s ígérem, hogy ön előtt jövőre semmit el nem hallgatok.“

„Mondja meg nekem, miért nem hozott legalább valami podgyászt magával?“

„Szökésünket lóháton kezdtük meg. Azonban börtöndömnök ruháimmal és fehérneműimmal, ugy a marquis podgyászával együtt néhány napra utánunk kell Rómába megérkezni. Elindulásunk előtt kevéssel magam adtam azt át azon egyénnek, kit a marquis azon megbízással küldött hozzám.“

„Ugy tehát ne is gondoljon többé máhájára,“ mondtam.

„Oh barátom!“ — viszonzá könnyű szemrehányással, — „Ön mindent is tulságos feketének lát!“

„Én csak örvendenék, ha tévedtem. De ha szíve szökésük lóháton kezdődött is, mi akadályozá önt legalább egy köpenyt vagy éj-táskát magával hozni?“

„A legszükségesebb utiszereim a kocsin levő ládicskában vannak, melyet ma estére szobámba fogok hozatni.“

Ezen beszélgetés után, mely által Alice

viszonyaiba tisztán beláthaték, elhagyók Aquapendentet — Viterbo felé.

Ez utazás közben multságunk csekély volt, habár a szép regényes táj, minden a természet szépség iránt fogékony kedélynek gazdag anyagot szolgáltatott arra. De gondolataim mostan azon tervvel voltak elfoglalva, miszerint a szegény leányát, kinek otalmamat megígérém, mielőbb megszabadítsam a bilincsekől, melyek oly emberhez lánczólaék, ki őt a bizonyos végveszélyhez vezette.

(Folytatás köv.)

Vegyes hírek.

+ Fővárosunk izraelita ifjusága e hó 19-én testvéri-ünnepélyt rendezett, mely az „Europa“ teremében ment véghez. E kedélyes színű, korszelemű ünnepre minden rangu és hitvallásu honfiak, kivált az irodalom és művészet képviselői voltak hivatalosak. Az egyetértésnek mindenestre szép példája.

+ A megboldogult Császár egyetemi orvostanárét csütörtökön, dec. 20-án 10 órákor tartott az egyetemi egyházban a gyász isteni tisztelet, melyben a pesti dalárda énekkara is közreműködött. A megboldogultnak tisztelői nagy számban voltak jelen.

+ A „Garabonczás diák“ című humorisztikus lapra igen szépen gyűlnek az előfizetők. — Ez különben épen nem csoda, mert már a próbalapból is kitűnt, hogy más élcezt is tud találni, mint Török János és a „Pesti Hirnök“ telett.

+ Salgó-Tarjani köszön-bányatársaság van alakulóban, mely részvények útján, a nógrádi határban levő gazdag kőszénteletet fogná kiaknászni. — Mindenesetre jövedelmező vállalat volna, mert a mindinkább terjedő ipar által a tűzifa gyértől félben van.

+ Mult szombatban a „Dalárda“ első ének-estélyét tartá a „Tigrisben.“ A szép multságot a „Szózat“ remek karének-előadása nyitá meg; utána szép eredeti magyar dalok következtek, melyek oly jelesen adatkáltak elő, hogy Thill Nándor urat, a dalárda szorgalmas igazgatóját, méltán megdicsérhetik ugy a dalárda tagjai, mint az ünnepélyen jelen voltak. Az estélyen több műkedvelő is énekel, a mi által az estély érdeke csak növekedett.

+ A farsang közeledtével, említést érdemel a pesti lövő tereme, mely megnagyobbítván és feldíszítvén, a tánczkedvelő fiatalág számára nagy élvezetet ígér. A mint értesülünk e csinos teremben koronkint finom zenestélyek is fognak tartatni, természetesen jeles nemzeti zenével.

Képeinkhez.

— Mai számunkban hozzuk az új francia belügyminister, Persigny gróf arczképét, ki méltán nevezetik a politikai világ egyik kiváló csillagának. Persigny gróf atyja, mint

jeles katona, Salamanca előtt esett el; hátrahagyott fiaeskája a Limoges-i egyetemben, s később a saumuri katonai iskolában neveltetvén, a 4-ik huszárezred tisztje közé vétetett fel. III. Napoleon egyik leghőbb tisztelője lévén, vele a vészteljes idöket is megosztá, a császár jó tapintata felismervén benne a lángész, egyik jelentőséges polczról a másikra emel, míg végre jelenleg a belügyminiszterium tárczáját bizá reá.

— A francia császármé látogatása Skótiában több érdekes mozzanattal bir. A legkiválóbb egyike, a midőn a Katalin tavát látogató meg, mely a skót felföld egyik legregényesebb pontja.

— A francia seregek bevonulása a pápai birodalomba. Képünk a terracinai kaput ábrázolja, a melyen át a francziák vidám dobpergéssel vonulnak be, s a terracinai lakosság által üdvözöltetnek.

— A gaetái külvárosok kiürítése. Ezen képen a külvárosból kihurezsolkodó népség látható, mely a rövid fegyverszünet alkalmát felhasználva, az ostromlók és az ostromlottak ágyugolyóinak kített külvárosokból, a mint lehetett, podgyászával, apró jószággal tömegesen kiköltözött, hogy magának biztosabb tanyát keressen.

— Molában egy nápolyi követ a piemonti tiszteknek egy levelet ad át, a melyben az elesettek temetésére megkivántató idö alatt fegyvernyugvást kér.

— A bersaglierik (vadászok) előrsét Santa-Agatán ábrázoló képünkön a Gaetái domináló hegy látható, melynek tetején, a romladékokban, fontos és biztos állásuk van a piemontiaknak, honnan Gaetát a legnyomatékosabban ostromolhatják.

Mi hír Budán?

— Jutalomképünk szétküldését már megkezdtek, s a jövő héten minden irányban megérkezik. Reméljük, hogy a gyönyörű kép tetszeni fog; de azért nem kívánjuk, hogy önk megelégedjenek velünk.

— Az esztergami értekezleten fél óra alatt elfogadták a 48-at. A ki ezt sokallja, és talán felével is megelégednék, annak megsajukjuk, hogy a fele épen — huszonnégy.

— Az izraeliták megtarták a testvéresülési ünnepélyt az „Europa“ című vendéglőben. Többi testvérnépsink már most bátrabban csatlakozhatnak, mert ha már az izraeliták velünk vannak, kétségtelen, hogy hypothékánk is van!

— A bécsi „Presse“ nagyon megörült az esztergami értekezlet eredményének, és ez alapján egy közös birodalmi országgyűlést indítványoz. De, sógor, — ettünk már egy tából, s azt tapasztaltuk, hogy kigyolmed szedte ki mindig a husát, — nekünk pedig otthagytá a — levét!

— Minden nemzeti ügy életelt mutat, csak a nemzeti színház nyögés a régi rendszer szenvedhetlen nyomása alatt. Némely ember szörnyű sokat képzelhet saját fontos-

ságáról, — pedig ha már fontszámra megméreteti magát, aligha lesz egyébre való, mint — káposztáskönek.

— Az új évi ajándékozások adója már a küszöbön van, ha majd olyan jön, ki „Glückligs neu Jahr!“ kíván, azzal kell visszautasítani, hogy ez a kívánság a mult esztendőre való.

— Egyik előfizetőnk az előfizetési pénzt ezüst huszasokban küldte be. Hálából majd egyik számunkban neki külön írunk udonságokat, — tehát a többi előfizetőt figyelmeztetjük, hogy az csak a huszasoknak szól.

— Az országgyűlési karzatokra már

előre is készül a közönség. Hogy nagyon odane tóduljanak, az ajtónál adjanak nekik egy előfizetési ivet, azzal legkönnyebb szétugratni a toladókat.

— Német lapjaink közül egyiknek neve Hunnia, kívánjuk, hogy idő előtt be ne kelljen a szemét hunnia.

Karácsonyi ajándékul

legalkalmasabbnak tartjuk derék könyvtárosunk Hartleben Konrad kereskedésében megjelent

Gyöngyök és virágok

czimű verses gyűjteményt, mely beltartalma és diszkiállításánál fogva hölgyeink asztalának méltó disze.

Kehrer Pál czukrász

sebesténytéri helyiségében gazdag telepe van mindazon apró kedves tárgyaknak, melyeknek a szülők a karácsonfákat megrakják. A jó izlésű czikkeket nagy választékában egész tárház foglaltatik, s a fővárosi közönség olesőbb helyre alig akad.

A lapunk t. előfizetőinek ígért jutalomkép „Gróf Széchenyi István és Bárá Józsika Sámuel utolsó találkozása Döblingben“ már szétküldetik, és az még ez évben valamennyi előfizetőink kezéhez fog juttatni.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Vas Gereben, lakása Sebestyéntér 3-ik szám. — Kiadó Werfer Károly.

H I R D E T É S E K.

Az alólirott

B A Z A R J A

a jelen időnyre oly sokféle, hasznos és izléssel választott tárgyakkal van felszerelve, hogy az ideai kiállítás minden eddigi látottakat fölülmul, és tartalmaz:

AJÁNDEKOKAT

gyermeknek és felnőttek számára, melyek ugy hasznosságukra, olesóságukra, valamint ékesség- és becességükre nézve mindenkinek kellőké és izlése szerint alkalmasok. — Az időny-tárgyak közül különösen ajánlatok:

Mérsék lámpák 1 ft. 95 krtól 100 ftig.
Gyertyatartók, girandolok és kargyertyatartók.
Gummi-cipők, oly jók és olesók, mint még eddig soha.
Gummi-köpenyek, kabátok és csizmak.
Fa- és szénkosarak.
Kályha- és kandalló-tárgyak és ernyők.
Thea-készletek, theaszekrények, csemegetányérok és a legjobb thea jutányos áron.
China ezüst áruk, minden neműek, gyári áron.
Asztali és csemegeevő-eszközök.

Mindennemű legyezök.
Szinházi látesövek, a legolesöbbitől a legdrágábbakig.
Gyermekjátékok, sok egészen új.
Vadászfégyverek, revolverek, terazerolok, szobapisztolyok s. a. t., valamint egyéb vadászati felszerelések, nagy választékban.
Dolgozó kosarak és számlálhatlan Bőr diszműtárgyak.
Arekép-albumok, árnyképek számára.
Magyar divatu gombok, kapesok, övtartók, mellény-csattok, stb.

Virág-asztalok és kelyhek.
Gyöngyök az itt használtatni szokott nemekben.
Illatszerek, az ismeretesek, London és Párisból.
Órák, francia és amerikai készítmények, állítani vagy függeszteni valók.
Hölgyövek és csattok.
Ékszer-tárgyak, a valódiakhoz egészen hasonlók, és mindennemű Szinpadi ékszer, művészek és művésznök számára.

Oszwald Antalnál,

Nádor-utca, 20-dik szám alatt, Pesten.

LÁNG M. PESTEN,

64 2-3

a nagyhid-utca, b. Sina-házban 2. sz. az angol királynő szálloda mellett, ajánlja szintegy nagyban mint kicsinyben, legjutányosb áron szép és dús választéku

belföldi, szász, angol és francia porcellán és wedgwood

asztali, thea-, kávé-, csemege edényeit, fényüzési czikkeket, pipere- vagy mosdó-asztali diszárut, vendéglöök, kávéházak, gyógyszer-táruk és vegyészai szerműhelyek számára való készületeket, továbbá az általános kedvelt.

bécsi köedén t és szürke köedényeztikeket

Mindenféle megrendelések elfogadhatnak, s a legrövidebb idő alatt legjutányosb árért teljesítettek.

Váddere való elküldésenkél: a gondos elpakolás valamint a gyors, biztos és mindl kevesebb költséggel járó helyreállítás iránt legjobban lesz intőzködeve.

Előfizetési felhívás

„Garabonczás Diák“

czimű új, **legszebben és legtöbbször képpel** kiállított **satyricó-humorisztikus hetilapra**, mely

1861. jan. 1-től kezdve, minden **csütörtökön megjelen.**

Felelős szerkesztő:
SZOKOLI VIKTOR.

Főmunkatárs:
VAS GERE BEN.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt., fél évre 3 frt., negyed évre 1 frt. 50 kr.

A fél éves előfizetők már februárban kapnak kedvezményül egy kép mellékletet, e czim alatt: „humorisztikai térkép.“ — Gyűjtők nyolcz előfizető után 1 tisztelet-példányt kapnak. Az előfizetési pénzék

WERFER KÁROLY,
kiadó irodájába (földumator, Nákóház) küldendők.

